

QUÈ TINC AL CAP?

GEMMA CASAS MARIMON

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan. Era el cul del Jaumet, que no seu ni està dret: tot el dia amunt i avall sense parar. Gairebé no s'estava quiet ni per a menjar.

Un dia, els seus pares van rebre una carta de l'escola: a la classe del Joan hi havia polls. Valga'm Déu! La seva mare, que tenia molta mania a aquestes bestioletes, va anar a comprar tots els xampús contra els polls de la farmàcia. Però el Joan, com que era un belluguet, es passava tota l'estona aixecant-se i el xampú li va quedar tan mal posat que no li va servir per a res.

Llavors, la seva mare va anar a comprar totes les colònies contra els polls de la farmàcia. Però el Joan, que tenia una punxa al cul, no parava de moure's i la colònia va quedar tan mal posada que als habitants del seu cap no els va fer ni pessigolles.

I així, entre xampús i colònies va passar el temps i un poll gros i talòs es va fer l'amo del cap del Joan. No hi havia qui l'en tragués! I, és clar, com que el Joan tampoc no es deixava posar res al cap, l'animalot creixia i creixia com un desesperat.

Però el pitjor de tot no és que el poll creixés, si no que a mesura que la mala bèstia es feia gran, el Joan s'anava fent petit. De primer, quasi no es notava.

- Caram, Joan! No et recordava tan menut! – li deien les iaies.
- Que t'has fet un nyanyo? – li deien els seus amics, en veure el bony que el poll li feia enmig del cap.

En Joan callava, una mica avergonyit. Però no us penseu que la cosa es va aturar aquí, no. Un dia, el mestre, en veure aquell poll tan gros, es va pensar que el Joan portava un ninot de peluix al cap. I, sabeu què va fer? el va castigar per portar joguines a la classe!

I el Joan? Es feia petit i més petit. Tan escanyolit va quedar, que li van haver de posar la roba que portava el curs anterior.

Quan la seva mare va veure aquell poll tan enorme es va començar a posar nerviosa. Qui no s'hi hauria posat? Heu de pensar que el poll ja era quasi més gros que el Joan!

Així doncs, el Joan i la seva mare se'n van anar a cal metge. Però res: el doctor Rius es va mirar el poll, va fullejar una pila de llibres de medicina i, al final, els va enviar a veure un altre metge.

El doctor Pi va mirar-se el poll amb una lupa especial, tot i que, tan gros com era, no feia cap falta. Després, va fer una anàlisi d'orina al Joan, que vol dir que has de fer pipí en un pot perquè un senyor se'l miri pel microscopi. Però res: no sabia pas què fer amb aquell monstre.

Un dia, mentre la mare trucava a un metge molt important de Barcelona, el Joan se'n va anar a jugar amb el seu cosinet Pere, que era una mica bèstia. Quan el Pere va veure el súper poll del Joan es va quedar bocabadat: va dir que ell també en volia un. I, com que el Joan li va dir que no li podia donar, el Pere es va posar a fer morros en un racó.

Per a fer content el seu cosinet, el Joan li va dir que el deixava jugar una estona amb el seu poll. El Pere, tot content, va anar a buscar els seus guants de boxa super-power-maxiland i va començar a fer servir el pobre animaló de sac de boxa. Després, va arreplegar la seva espasa làser-invention-plus i el va atonyinar de mala manera. Finalment, va rematar el seu enemic clavant-li el punyal súper-sònic.

El pobre poll, punxat com una oliva, va començar a tremolar. De mica en mica, s'anava desinflant pel forat que li havia fet l'animal del Pere. I, a mesura que el poll s'encongia, el Joan creixia i creixia, fins arribar a tenir la seva mida d'abans.

La mare va penjar el telèfon tota desesperada: el metge molt important de Barcelona feia pagar tants diners que no se'l podien permetre. Llavors, va veure el Joan. I no va veure el poll. Va tenir una alegria tan gran que va estar a punt de fer-li un petó al cap. Però va preferir estalviar-se problemes: abans de res, el va tornar a rentar amb tots els xampús de la farmàcia. I en Joan, aquest cop, es va estar ben quiet: ja n'havia tingut ben bé prou de polls, per una temporada!

FI